

Svatá Hora

4

2013

ročník
L

Homilie P. Vaňka a P. Přibyla • Rozhovor s P. Strzelczykem

OBSAH

Úvodník

Radost ze setkání **3**

Naše pravidelné otazníky

Rozhovor s P. K. Strzelczykem **4**

Ze Svaté Hory

Stavte s námi varhany **10**

Další benefiční koncert **11**

Svatá Hora bez bariér **11**

Zprávy ze Svaté Hory **12**

Ze starých čísel časopisu **13**

Výstava fotografií Svaté Hory **17**

putuje do Bavorska **17**

Poděkování Pavlu Šmolíkovi **18**

Spiritualita

Homilie P. Břetislava Vaňka **20**

Homilie P. Stanislava Přibyla **22**

Společně na cestě **24**

Informace

Exercicie, poutě, bohoslužby **25**

Fotografie
na titulní straně
časopisu:

Detail zavěšení
(maskaron) jednoho
ze svatohorských zvonů

Fotografie v časopise:
archiv Svaté Hory

Radost ze setkání

Milí čtenáři, přátelé a příznivci Svaté Hory.

Držíte v rukou letošní čtvrté číslo časopisu, který je blízký nám všem a který nás spojuje. Od vydání posledního čísla uběhl delší čas, a proto, prosím, přijměte naši omluvu. Chceme vám i nadále zprostředkovávat spojení s největším a nejnámějším poutním místem, kde je po věky ctěna Panna Maria, k níž se denně utíkáme a prosíme o přímluvu.

Svatá Hora je cílem cest mnoha poutníků a návštěvníků z různých krajín světa a z různých koutů naší vlasti. Denně se nám tak nabízejí nevšední setkání. Jedno nečekané a velmi milé setkání jsem prožil uplynulou sobotu. S končícím odpolednem, když jsme se rozcházel, jsem si uvědomil, že každý z nás zažíváme každý den na různých místech různá setkání. Někdy se jedná o setkání s lidmi, které jsme předtím ještě nikdy nepotkali, jindy se jedná o setkání s lidmi, které známe a třeba jsme je dlouho neviděli. Každopádně by si měl člověk z každého setkání odnést to, co bylo krásné, dobré a prospěšné, co bylo obohacující. Nakonec se vždy znovu rádi setkáváme s tím, u koho jsme poznali bezelstný a laskavý přístup, u koho jsme zažili přijetí, s kým nám bylo příjemně a dobře. Vždy se znovu těšíme na další takové setkání, pokud je to možné, protože nás to obohatí a někdy pomůže změnit postoje, pohled na lidi, na život a jeho události.

S Pannou Marií je vždy možné další setkání. U ní zakoušíme přijetí, pomoc, ochranu, přímluvu a bezpečí. Díky setkání s ní rosteme ve víře, zdokonalujeme ctnosti, dostává se nám milosti a učíme se milovat Krista. A tak, jako se stává, že nějaký člověk nám zprostředkuje setkání s dalším člověkem, a tím nás obdaruje, tak Maria obdarovává každého, kdo se s ní setká, protože nás přivádí k Tomu, se kterým je každé setkání tím nejvzácnějším okamžikem.

Nezbývá než vyjádřit vděčnost za to, co můžeme díky zmíněným okamžikům získávat. Přeji všem, kdo díky časopisu zažívají setkání se Svatou Horou jako s místem zvláštních milostí, aby byli vždy podobným setkáním obohaceni a aby se těšili na setkání další.

David Horáček, CSsR

Kořen zla je odcizení člověka od Boha. Člověk je stvoření. Jestliže tedy ve svých úvahách a činech nepočítá se Stvořitelem, všechno musí směřovat špatně. Boží řád drží všechno pohromadě. Oddělení od Boha, hřích, znamená pro člověka odcizení. Ztrátu jeho identity, nsvobodu.

Lidé mají právo na to, aby byli osloveni

P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR, je od září tohoto roku novým členem svatohorské komunity redemptoristů. Náš rozhovor vznikl na základě potřeby představit čtenářům novou tvář Svaté Hory. V následujících řádcích jsme zváni k poznání člověka jdoucího za Bohem, člověka milujícího lyže, člověka s uměleckými sklony, člověka všímavého, srdečného, se smyslem pro humor. K našemu povídání mi uvařil velmi dobrou kávu. Přijměte nyní, prosím, pozvání do přátelské atmosféry celého rozhovoru.

Národností jsi Polák. Polsko je dost velká země. Z které části Polska pocházíš?

Já jsem se narodil 14. května 1964 v Gliwicích a to je v horním Slezsku. Takže je to docela blízko k českým hranicím, asi 100 kilometrů od Českého Těšína.

Polsko je známo jako katolické. Vyrůstal jsi v tradičním katolickém prostředí?

Ano. Celá moje rodina je věřící. K víře jsem byl od počátku veden svými rodiči.

Máš i sourozence?

Mám o čtyři roky staršího bratra. Je lékařem.

Jaké bylo vaše dětství?

Měl jsem takové běžné dětství. Chodil jsem do školy a rád vzpomínám na prázdniny. Jezdili jsme k polskému moři, k Baltiku. Ve vyšších ročnících základní školy jsem se pak naučil lyžovat.

Lyžuješ dodnes?

Měl jsem dlouhou přestávku, tak 20 let. Začal jsem znova před pěti lety. V zimě bych rád vyrazil někam lyžovat.

Každý chlapec má nějakou představu o tom, co by chtěl v životě dělat. Co jsi chtěl dělat ty, když jsi byl ještě školou povinný?

Na základní škole jsem ještě nepřemýšlel nad tím, co budu v dospělosti dělat. Pak jsem myslel trochu na to, co dělá můj otec a starší bratr. Ten byl už dříve rozhodnut o tom, co bude dělat. Už v dětství se zabýval přírodou a potom se rozhodl, že půjde na medicínu.

Já jsem začal vážně přemýšlet o svém směřování na gymnáziu. Myslel jsem na architekturu. Ale život mi změnil plány. Po maturitě jsem nastoupil do vyšší odborné školy architektonické. Tam jsem studoval rok, bylo to ještě za totality. Musel jsem nastoupit na povinnou vojenskou službu, a tak jsem po roce školy nastoupil na dva roky na vojnu. Na vojně se pak začalo rodit moje kněžské povolání.

Můžeš to nějak přiblížit?

Jednou jsem jel během vojenské služby na dovolenou k příbuzným. Ti bydleli v blízkosti jednotky, kde jsem sloužil. Zšel jsem tam do kostela na mši svatou a navštívil knihkupectví, které tam bylo. Koupil jsem si knížku Na cestě k Bohu. Byl to příběh o otci Piovi. Začal jsem číst a viděl jsem podobnost mezi řeholním životem a vojnou. Jde tam o uspořádaný život, o určitý řád. Člověk by se měl v životě řídit určitým řádem.

Máš od té doby k otci Piovi zvláštní vztah?

Mám. Především jeho vztah ke Kristu je pro mne zajímavý a neobyčejný. On svoje kněžství prožíval velice hluboce a kontemplativně, stejně jakovztah k ukřižovanému Kristu. Ve svém životě vzal Kristovo utrpení velice vážně. Chtěl vynahradit trpčícímu Pánu jeho utrpení a žádal ho, aby se s ním o to utrpení podělil. To u něho obdivuji.

Tvoje povolání se tedy začalo rodit na vojně. Když ses po těch dvou letech vrátil domů, byl jsi pevně rozhodnut co dál?

Vrátil jsem se do školy, ale cítil jsem takový vnitřní tlak. Prostě to bylo „nech toho a pojď za mnou“ (smích).

Architektura už tě neoslovuje, nebo když vidíš stavbu, která Tě dokáže nadchnout, cítíš stále to potěšení z krásy? Je to Tvůj koníček?

Mám rád architekturu. Ta moderní je zajímavá, ale mě zajímají historické stavby.

Zkusil jsi sám někdy navrhovat?

V mládí jsem rád kreslil, ale už na to není čas.

Když jsi rozpoznal své povolání, co přišlo dál? Jak ses dostal k redemptoristům? Znal jsi je už dřív?

Ano, znal. Bydlel jsem ve farnosti, kde redemptoristé působili. Bylo to ve farnosti Povýšení svatého kříže v Gliwicích. Patřil jsem do hnutí Světlo a život, které vedli. Vlastně celé mládí, celou střední školu jsem jezdil na tábory, které byly organizovány tím hnutím, takže jsem s nimi měl kontakt. Nechtěl jsem udělat nějakou chybu, když jsem se rozhodoval, abych nezvolil cestu, která by nebyla moje. Věděl jsem, že chci být knězem, a požádal jsem o rozhovor jednoho redemptoristu. Byl to otec Jan Mikrut. Ptal jsem se ho, kam mám jít. Jestli se mám stát diecézním knězem nebo žít v řeholi. A on mi řekl: „Víš co? Pojď k nám. Protože řeholní život je život v komunitě a nebudeš sám.“ Tak jsem napsal prosbu o vstup k redemptoristům.

Co následovalo?

Pozvali mě na exercicie a tehdy už jsem věděl, že k nim vstoupím. Do postulátu jsem vstoupil 8. září 1988. Po půl roce postulátu přišel roční noviciát a pak jsem začal studovat teologii.

Co tvé první dojmy v postulátu? Vzpomeň si na první den v klášteře?

Náš seminář byl v Tuchowe. To je na východě Polska, asi 200 kilometrů od Krakowa. Tam je náš klášter a zároveň seminář. Bohoslovci v Polsku tedy nemusí studovat zvlášť, mimo klášter někde na univerzitě. Náš seminář fungoval pod papežskou akademií v Krakowe. Když jsme psali magisterské práce a skládali státní zkoušky, bylo to všechno regulérní. Je to dobré, že jsme studovali v domácím prostředí.

Byl jsem překvapen tím, že všichni jsme byli přijati velice vstřícně i ze strany bohoslovců i od profesorů. První den byl takovým znamením, že to bude místo, kde mám být.

A jak vedla Tvá cesta do Čech?

Po ukončení semináře jsem první rok pracoval v naší farnosti v Gdyni, u moře. Tam jsem učil náboženství druhou a osmou třídu. Přípravoval jsem děti k prvnímu svatému přijímání a mládež k biřmování. Po roce mě otec provinciál požádal, abych pracoval v našem provinciálním archivu. Souhlasil jsem s tím, ale po roce se mi ta práce moc nelíbila. Já jsem chtěl být misionář a pracovat v pastoraci. Ještě během mého pobytu v semináři vzniklo mezi bohoslovci hnutí, které se jmenovalo Východ. Práce byla nasměrována k tomu, abychom působili na misiích ve východní Evropě. Po pádu komunismu a po pádu Sovětského svazu jsme plánovali, že budeme pracovat v těch zemích, kde komunismus už není. Nové vlády v těchto svobodných zemích dovolily církvi pracovat. Trochu jsem vypomáhal našim kněžím misionářům v Bělorusku. Pak se stalo, že pražský provinciál P. Zemánek přijel do Polska a požádal polskou provincii o pomoc. Já jsem se přihlásil. Polský provinciál souhlasil, a tak jsem přijel 23. července 1999 do Čech.

Vzpomeň si ještě na svůj první den v Čechách?

Bylo to ve Frýdku. Byli tam moji spolubratři z Polska, Tomasz Wascinski a Miroslaw Jesel, kteří se zde objevili dříve než já. Oni mě přivítali. Pak jsem poznal P. Františka Hurinu. Ten byl po celé roky mým zpovědníkem. Provedli mě městem, ukázali mi baziliku, představili mi farnosti. Takže první den jsem prožil v bratrském duchu s poznáváním svého působiště. Bylo to milé.

Kdybys měl porovnat prostředí, lidi, způsob praktikování víry v Polsku, Bělorusku a v Čechách, viděl bys nějaké zásadní rozdíly?

V Polsku je církev velice aktivní. Ve farnostech existuje spousta rozmanitých skupin, které se velmi živě angažují.

Trochu jinak vypadá taková mše svatá ve všední den v Polsku a v Čechách. V Polsku je mše svatá ve všední den bez kázání. Tady takový zvyk není, což mě překvapilo, když jsem přijel. To se mi ale líbí, protože lidé, kteří chodí na mši svatou ve všední den, mají právo na to, aby byli osloveni tím, co je psáno v textech, například v evangeliu.

V Bělorusku jsi byl jak dlouho?

Tam jsem jezdil vždy na určenou dobu na výpomoc a na zastupování. Nejdéle jsem tam byl tři měsíce. To už jsem tam byl jako kněz.

Jakou řečí jsi tam mluvil?

Já jsem pracoval v Grodně a tam byla polská farnost, takže s jazykem problém nebyl.

Když jsi přišel do Čech, měl jsi problém s češtinou?

Zpočátku ano, protože když jsem přijel, byl jsem obrazně řečeno hozen do vody a musel jsem se učit sám. Nechodil jsem do žádné školy. Tři měsíce mě učila jedna učitelka gramatiky a pravopisu a hlavně jsem sledoval českou televizi a poslouchal rozhlas. Naslouchal jsem tomu, jak lidé mluví, a z toho jsem se učil. Také čtu knížky v češtině, hlavně homiletickou literaturu, to mi pomáhá připravovat se na kázání.

Kde všude jsi v Čechách působil?

Přišel jsem do Frýdku. Měl jsem působit jako misionář. V Polsku jsem předtím ukončil misijní školu, která se jmenuje Tirocinium. Je to škola, kterou vedou naši kněží, redemptoristé. Tam se učí, jak bychom měli hlásat lidové misie a vykonávat duchovní obnovy ve farnostech. Měli jsme velmi zkušeného profesora, který nám denně předával cenné zkušenosti. Učil nás, jak dělat programy, jaká připravovat témata na misie. Zpočátku jsem měl dělat misie ve Frýdku. Těch se mi několik podařilo vykonat.

A proč jenom několik misí?

Protože bylo hodně práce ve farnosti, tak jsem se zapojil do farní pastorace. Tam jsem byl nejprve tři roky, to bylo po mém příchodu do Čech. Pak jsem byl rok na Králíkách, kde jsme s P. Jiřím Šindelářem konali lidové misie. Následně jsem se vrátil do Frýdku.

A jaká byla tvoje činnost ve Frýdku?

Učil jsem náboženství, měl jsem na starosti malé skupiny. Věnoval jsem se Obnově v Duchu Svatém, chodil jsem do hospicu, navštěvoval nemocné a konal běžnou pastoraci ve farnosti.

Vracíš se rád do Polska? Máš spojení s domovem?

Když mám příležitost navštívit rodinu, rád se domů podívám. Mám s nimi také spojení přes internet. Díky internetu jsem v kontaktu se svými kamarády a spolužáky ze semináře z Polska. Většina z nich je v zahraničí na misiích, jak jsem zjistil (smích). Jeden z nich je na Panenských ostrovech, ostatní jsou v Rusku, Bělorusku, dva jsou v Čechách, další jsou v Americe, v Argentíně, v Brazílii, takže po celém světě.

Takže ročníkové setkání se asi nedá uskutečnit, že?

(Smích.) To jsme konali, bývalo to, když jsem byl ještě v Polsku. Teď se to nějak nedaří. Ale máme pozvání od spolubratra, co je na Panenských ostrovech, abychom se teď všichni setkali tam. To nevím, jak uděláme. (Smích.) Rád bych letěl.

Kde je při srovnání Svaté Hory a Frýdku živější farnost? A mohl bys porovnat poutní ruch na obou našich poutních místech?

Počet lidí, kteří dochází na mši svatou, je ve Frýdku mnohem větší. Ohledně poutí je to tak, že ve Frýdku jsou tři velké poutě o významných mariánských svátcích. Běžně se pak konají poutě děkanátů Ostravsko-opavské diecéze. Střídají se tam každý měsíc jiní lidé. To se děje první sobotu v měsíci. Přijíždějí autobusy, chodí pěší poutníci. Mši svatou slouží otec biskup nebo jeho vikář. Poutě na Svaté Hoře teprve poznávám, jsem tu dva měsíce.

Chtělo se Ti z Frýdku, když jsi dostal nabídku na Svatou Horu?

Pracoval jsem tam, včetně toho roku na Králíkách, čtrnáct let. Potřeboval jsem změnu.

Přišel někdy moment, kdy bys nejradši odešel zpátky do Polska?

To ne. Na každém místě přijde jakási krize. To není tak, že bych byl nadšený každý den, ale prostě je nutné zvládat každodenní kříž.

Nestál jsi 20 let na lyžích. Proč jsi přestal s tímto zimním sportem?

Za prvé jsem neměl lyže (smích). První lyže jsem totiž měl v osmé třídě takové obyčejné dřevěné. To už se dnes nevidí, byly úplně jednoduché. Na nich jsem se naučil.

Pak jsem žádná neměl. Po dvaceti letech jsem si koupil nové. Stalo se to díky tomu, že můj bratr mne pozval na lyže do Alp. Zalíbilo se mi to a od té doby rád lyžuji.

Člověk musí mít nějaké zájmy a koníčky. Máš záliby, ke kterým se rád vracíš, nebo není čas?

Ve Frýdku mne kdysi vzali Poláci, kteří organizují poutě z Českého Těšína do Censtochowe, jako duchovního vůdce při cyklistické pouti. A tak jsem začal jezdit i na kole, hlavně v létě. Už tři roky s nimi na tu pout' jezdím. Takže mám rád jízdu na kole.

Ve Frýdku byla skupina modlících se maminek, které organizovaly jednodenní výlety na kolech. S nimi jsem také jezdil.

Takže zvládáš i náročnější trasy a terén, když jsi jezdil celou cyklopout'?

Ano, trasa je to náročná. Pouť je to dvoudenní. Jeden den se jede 92 kilometrů a druhý den 87 kilometrů.

Co ještě máš rád?

Mám rád současné dějiny Polska. Období po druhé světové válce. Pamatuji si, že ve škole byl dějepis strašně zmanipulovaný. Sleduji polské internetové historické stránky. Jsou tam velice zajímavé přednášky současných historiků. Díky tomu odhaluji, jaká je pravda o historii. Co se opravdu stalo v poválečném Polsku. Vidím, že skutečnost je jiná, než nás učili ve škole. To byla jenom propaganda, nic víc.

Historie dřívější, předválečná, je také zajímavá. Současná historie je pro nás ale nutná, abychom pochopili, v jakém světě žijeme. Je potřebné vidět pravdivé dějiny Evropy.

Zpět ke kreslení. Kdysi jsi rád kreslil. Jak je to dnes? Máš chuť, když tě něco zaujme, vzít papír a nakreslit to? A máš nějakou svoji kresbu schovanou?

Jednalo se o kreslení obyčejnou tužkou. A měl bych to asi občas udělat. Sice jsem přestal, ale bavilo mě to. U rodičů jsem nechal tři obrazy, které jsem nakreslil. Chodil jsem k profesorovi, který učil kreslení na architektuře v Gliwicích. Měl jsem u něho zajímavé hodiny. Postavil nějaký model a my jsme kreslili. Pamatuji si, že se mi podařilo velmi dobře nakreslit hlavu římského vojáka. Jemu se moje kresba moc líbila.

Myslíš, že bys tady na Svaté Hoře mohl nějakou kresbu vytvořit? Třeba bychom ji otisknuli v časopisu.

(Smích.) Možná, že se jednou posadím před baziliku a něco nakreslit zkusím.

Když porovnáš známá poutní místa v Polsku s tímto naším místem, je to asi veliký rozdíl, co se týká návštěvnosti a programu.

Pokud hovoříme o Svaté Hoře jako o národní poutní svatyni, pak je srovnatelná s polskou Censtochowou, s Jasnou Horou. Ale samozřejmě ta návštěvnost je tady mnohonásobně menší než u nás v Polsku. Možná by se tady dalo dělat něco podobného, co se dělá v Censtochowe. Jednou jsem tam na pouti zůstal celý den a sledoval, co se děje v kostele od rána do večera. Především tam letní poutní sezóna znamená tisíce lidí. Každou hodinu se tam slouží mše svatá v různých jazycích. Záleží na tom, kdo přijde a odkud. Ať je to z Francie, Španělska, východní Evropy či odjinud z celého světa. V určitou hodinu se modlí růženec, koná se adorace. Mají tam také večerní program. Nese název Jasnohorský apel. Je to ve 21 hodin. Scházejí se místní lidé a poutníci. Jde o krátkou modlitbu spojenou s rozjímáním. Pokaždě

to vede jiný kněz. Buď některý z Paulínů, kteří to místo spravují, nebo některý pozvaný kněz. Po rozjímání se modlí desátek růžence, přidává se zpěv a na závěr je slavnostní požehnání. Mají to pravidelně každý den.

Tys studoval v domácím klášteře. Tady nedaleko, v Obořišti, jsme do padesátého roku minulého století také měli takovou klášterní školu. Byl jsi tam už někdy? A jaký jsi měl pocit, když si to uvědomíš, že tam vystudovala spousta kněží a dnes je to tam takové neutěšené?

V září jsem tam sloužil několik mší. Věděl jsem o tom, že budovy napojené na kostel jsou našim bývalým klášteřem a teologickou školou. Je to krásné místo. Chybí tam mladí lidé a určitě tam bydlí. Měli bychom něco vymyslet a uskutečnit pro to, abychom je přitáhli, abychom to tam oživil.

Blíží se svatořečení polského rodáka, bl. Papeže Jana Pavla II. Máš na něj nějakou osobní vzpomínku?

Učení blahoslaveného Jana Pavla II. stále sleduji. Jsem rád, že je přeložené do češtiny a používám ho k přípravě kázání. S Janem Pavlem mám i osobní zážitek. V jubilejním roce 2000 se uskutečnilo setkání misionářů se svatým otcem. Byl jsem v Římě a měl jsem tu čest setkat se s ním osobně. Mám z toho setkání i fotografii.

Jak vidíš svoje působení na Svaté Hoře do budoucna?

Musím se do práce na Svaté Hoře zapojit. Vidím, že potřebujeme najít cestu k lidem. Nějak bychom je měli přitáhnout. Chodím pravidelně sloužit mši svatou do pečovatelského zařízení. Takovou práci mám rád. Učí to pokoře. Lidé se zdravotními problémy a senioři mají různé starosti a to je pro kněze výzva. Měl by nalézt ve víře útěchu pro konkrétního člověka, který je třeba v beznadějném zdravotním stavu. U každého je to výzva prakticky nová. Jsou lidé, kteří svou nemoc a svůj stav nesou třeba s úsměvem, s vírou a nadějí, ale jsou i lidé, kteří podléhají zoufalství. A to už je těžké oslovit, potěšit a ukázat Boží lásku, pomoci vidět jinak, než v černých barvách.

Kromě toho je asi potřebný kontakt s každým. Mohl bych se věnovat i ministrantům. Vždyť oni potřebují poznat, že o ně někdo jeví zájem. Nejsou jenom náhodnou skupinkou, která se objeví na mši a potom nic. Především by měli poznávat krásu liturgie a pravidelně se scházet. Je třeba jim liturgii představovat. Nakonec my, kněží, se každý den učíme při mši svaté, co je smyslem naší liturgie a můžeme se to učit s nimi. Ministranti jsou přece při liturgii velice důležití, obzvlášť když se jedná o slavnosti. Tam je jejich pomoc opravdu nutná.

Časopis Svatá Hora je pro mnoho lidí jediným spojením se Svatou Horou. Co bys jim chtěl říct?

Chci všechny čtenáře pozdravit a ty, kteří mohou cestovat, pozvat sem k nám. Přál bych si, aby toto poutní místo bylo také jejich domovem.

S P. Krzysztofem Strzelczykiem, CSsR,
hovořil P. David Horáček, CSsR

Stavte s námi varhany pro Svatou Horu

V rámci soutěže veřejných sbírek na památky pořádané Institutem pro památky a kulturu, v. o. s. byl **projekt stavby varhan pro Svatou Horu oceněn 1. místem** v kategorii Nejlépe prezentovaná veřejná sbírka v roce 2013 a zároveň **3. místem** v kategorii Finančně nejspěšnější sbírka v roce 2012.

Oficiální vyhlášení a slavnostní předání ocenění se uskutečnilo v úterý 17. září 2013 v refektáři kláštera dominikánů v Praze. Zástupci Matice Svatohorské převzali ceny, které považují za povzbuzení do dalšího úsilí v dokončení stavby varhan pro Svatou Horu, z rukou generální ředitelky Národního památkového ústavu Naděždy Goryczkové a ředitele Institutu pro památky a kulturu Aleše Kozáka.

Ocenění převzaly J. Hovorková a M. Šmolíková

K 30. září 2013 bylo shromážděno 7.036.632 Kč, tedy cca 47% z konečné ceny nástroje. Za Vaši štědrost Vám srdečně děkujeme!

Na dostavbu varhan je potřeba shromáždit ještě 7.892.103 Kč. Prosíme Vás o Vaši pomoc. Každý, i sebemenší dar, je důležitý!

Další informace o stavbě varhan pro Svatou Horu najdete na stránkách www.svata-hora.cz/varhany.

Gabriela Demeterová
houslistka

„Velmi ráda jsem hrála pro svatohorské varhany.“

Stavte s námi i Vy – napište svůj příběh

Napište i Vy svůj příběh, proč podporujete stavbu varhan pro Svatou Horu a co pro Vás toto poutní místo znamená. Své příspěvky můžete zasílat poštou na adresu Matice Svatohorská, Svatá Hora 591, 261 01 Příbram nebo elektronicky na matice@svata-hora.cz.

Staví s námi

Další benefiční koncert

V neděli 1. září 2013 v 18 hodin se ve svatohorské bazilice uskutečnil benefiční koncert na podporu stavby velkých varhan pro Svatou Horu v podání odstupujícího svatohorského regenschoriho a varhaníka Pavla Šmolíka. Ten přednesl program složený z hudby starých mistrů a varhanní improvizace na mariánské písně. Výtěžek dobrovolného vstupného ve výši 17.000 Kč je určen na stavbu svatohorských varhan.

Děkujeme Pavlu Šmolíkovi za jeho působení na Svaté Hoře, zvláště za jeho dvanáctiletou péči o zajištění jak liturgické, tak koncertní hudby vysoké úrovně odpovídající důležitosti a významu tohoto poutního místa, a v neposlední řadě za jeho dosavadní nasazení v úsilí o dokončení stavby varhan pro kůr svatohorské baziliky. Zároveň mu přejeme vše dobré.

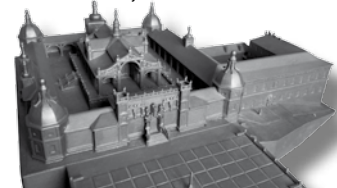
Svatá Hora bez bariér

Díky bezbariérovému přístupu se pro handicapované a nevidomé poutníky a návštěvníky Svaté Hory u Příbrami staly přímo dostupnými nejen ambity, ale i samotná bazilika.

Nájezdová rampa je situována u Březnické brány, kde je možno zaparkovat. Po rampě je možné se dostat do ambitů, kde se napravo od schodiště nachází výtah k bazilice. Výtah je opatřen návodem a tlačítkem umožňujícím přivolat pomoc a může sloužit také rodinám s kočárky nebo starým lidem, kteří nemohou vyjít po schodech. Na financování tohoto bezbariérového přístupu se podílelo Ministerstvo kultury ČR.

Další informace:

- vstup s vodícím psem je možný až do prostor baziliky
- v areálu jsou i toalety pro handicapované
- prohlídky pro handicapované jsou možné po předchozí domluvě s průvodcovskou službou
- pro nevidomé je v severním ambitu haptický (dotykový) model Svaté Hory

Zprávy ze Svaté Hory

22. června vzal na svém **127. zasedání** výbor Matice Svato-horské na vědomí informaci o benefičním koncertu na stavbu velkých varhan, který se uskutečnil 23. května pod záštitou Ing. Ivana Fuksy za účasti 63 posluchačů a jehož výtěžek (ze vstupného) činil 15.750 Kč.

Dále přijal informaci o vernisáži výstavy fotografií „Svatá Hora, místo přesahující hranice“ a informaci o průběhu výroční členské schůze Matice v roce 2013, při které zároveň došlo k volbě členů výboru Matice a kontrolní komise na další tříleté období. Konečně výbor přijal též informaci o přípravě benefičního koncertu Středočeské mezinárodní pěvecké dílny v Petroviciích. Koncert se ve svatohorské bazilice uskutečnil 12. července.

- V sobotu 22. června se konala již tradiční pouť řecko-katolíků.
- V pátek 12. července v 18.30 se ve svatohorské bazilice uskutečnil **benefiční koncert** na podporu stavby nových varhan.
- V neděli 14. července celebroul mši svatou v 11.00 Msgr. František Radkovský, biskup plzeňský. Bohoslužbou byly zakončeny **letní kurzy varhaníků** pražské a plzeňské diecéze.
- 4. srpna se uskutečnila již desátá pouť bavorských katolíků. Více na jiném místě časopisu.
- Od středy 7. srpna do pátku 9. srpna probíhala duchovní obnova bířmovanců z vietnamských komunit.
- 10. srpna se konala **Pouť nemocných** s udělováním svátosti nemocných. Mši svatou v 11.00 sloužil u Korunovačnického oltáře vikář P. Jan Dlouhý z Mníšku p. Brdy.
- Ve čtvrtek 15. srpna jsme oslavili **slavnost Nanebevze-tí P. Marie**. Pořad bohoslužeb byl rozšířen o mši svatou v 11.00 hodin.
- Ve středu 21. srpna v bazilice při mši sv. v 17.00 slavil P. Zdeněk Šilhánek **20 let kněžství**.
- Od pátku 16. srpna je **letní kůr opět zprovozněn** pro hudební účely. Zpět byly umístěny i elektronické varhany. Ty by - společně s novým ozvučením, které bylo nejen na letním kůru, ale též v dalších prostorách Svaté Hory instalováno těsně před letošní Korunovací - měly suplovat funkci skutečných varhan a o pouti rovněž nahradit trubačský soubor.
- Letošní **poutní slavnost** se na Svaté Hoře konala v sobotu 17. a neděli 18. srpna. Večerní vigílie v 19.30

předcházely chorální nešpory v bazilice. Vigílii pak celebroul novokněz P. David Horáček, CSsR. Hlavní mši svatou v neděli 18. srpna sloužil Kardinál Miloslav Vlk, emeritní arcibiskup pražský.

- V sobotu 31. srpna dorazili **pěší poutníci z Berouna**. Pouť byla vykonána za uzdravení P. Radima Cigánka a malého Štěpána.
- Od 1. září nastoupil na Svatou Horu **nový kněz a misionář** P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR. Do práce v novém působišti mu přejeme mnoho Boží milosti.

Tentýž den v 18.00 se ve svatohorské bazilice konal **benefiční koncert** na podporu stavby nových varhan, na němž odstupující regenschori Pavel Šmolík přednesl skladby J. S. Bacha, G. Muffatta a varhanní improvizace na motivy mariánských písní. Tímto koncertem se P. Šmolík rozloučil a k 31. srpna zde ukončil své působení.

- Od počátku září se na Svaté Hoře **dočasně nekonají pravidelné nedělní české nešpory** ani nešpory chorální latinské. Děkujeme za pochopení.
- V sobotu 7. září od 15.00 vedl P. Krzysztof Strzelczyk **kající pobožnost za mír** na Blízkém Východě.
- Sobota 14. září byla přímo nabita událostmi. Na Svaté Hoře se po celý den až do pozdních nočních hodin konala tradiční příbramská **Svatohorská šalmaj** - historický festival. Část výtěžku je určena pro podporu hudby na Svaté Hoře.

Současně na Svatou Horu již po 25. připutovali **Svatohorští trubači, vokalisté a ministranti**. Slavili mši svatou v 9.00, celebroul P. David Horáček. Poté následovalo přátelské setkání poutníků v refektáři kláštera.

- V neděli 15. září v 9:00 byla **mše svatá přenášena Českým rozhlasem**, stanicí Praha. Celebroul P. Stanislav Příbyl, CSsR, generální vikář Litoměřické diecéze, mši svatou doprovodil Svatohorský chrámový sbor. Přítomni byli zástupci Města Příbram i přátelských měst. Po mši svatě následovalo setkání v prostorách rezidence.

Velké varhany pro Svatou Horu
vybaveno 7.036 mil. Kč • chýbí 7.992 mil. Kč

Red.:

Lidové projevy.

Chci Vás dnes, veledůstojný pane redaktore, poprositi nikoli jako badeatel, ale jako prostý srdečný člověk o malou pomoc: až budete před trůnem svatohorské Rodičky sloužiti tichou mši svatou, poproste i za mne. Pomodlete se tam za mne. Je mně bídňě, strašně zle. Ztratil jsem místo, nemám být z čeho živ a vedu hrozný život. Není ani naděje, že bych se v dohledném čase někde uplatnil. Skládám důvěru v pomoc Nejvyššího. Svatohorská Bohorodička chránila mne po všechna tři léta války, která jsem prožil na Balkáně, v Uhrách a jinde, tak mocně a tak účinně, že ještě dnes živě vzpomínám naděje, s jakou jsem se k ní utíkal, když střely fičely a granáty praskaly . . . Pomohla, na mamčinu přimluvu, pomůžte i dnes. Prosim ji sám, poproste ji i Vy za mne, a bude zase dobře. Je to poslední naděje. Nevím již co počít, jsem zmaten a vyčerpán mravně i materiálně. Děkuji Vám předem. A nezapomenu!

J. B., redaktor (z jiného tábora . . .), Praha.

Byl jsem stížen na začátku prázdnin těžkou chorobou nervovou, ze které se léčím ve zdejším sanatoriu. Byl jsem vždy věřícím katolíkem a prosím Vás tedy, abyste se za mne pomodlili u Matky Boží, která nikoho neopustila kdo se k ní o pomoc utíkal.

F. K., profesor, t. č. Priessnitzovo sanatorium, Gräfenberg u Frývaldova.

Jsem členkou Matice na Sv. Hoře a miluji neskonale stánek Matičky Boží, a svoji víru v milostnou sošku Matičky s Jezulátkem mám za svoje největší bohatství. Prosim vřele, až bude kousek místečka v časopise »Svatá Hora«, aby bylo uveřejněno i moje poděkování. Děkuji Matičce svatohorské za milosti, které jsem si vyprosila v těžkých zkouškách života. Ať prosím

Část účastníků 1. kursu kněžských exercicií na Sv. Hoře po společném sv. přijímání.

Z dopisů čtenářů časopisu, ročník 1935

o cokoli, vždycky se mně dostalo ulehčení. Všichni, kdo budete moje řádky snad čísti, věřte, že nic nemůže člověka potěšit a uklidnit, jako vroucí modlitba.

J. S., Praha, hotel »Anglický dvůr«.

Nemůžeme stále zapomenout na naši pout u Matičky svatohorské. Stále v duchu zalétáme na Sv. Horu, kde jsme tolik krásných chvil prožili, kde jsme tolik útěchy a síly načerpali z nevyvažitelného pramene milosti Boží. I kdybychom se již k Vám na pout snad nedostali, ty chvíle, prožité pod pláštěm P. Marie Ustavičné pomoci, nám ze srdce a z mysli nikdy nevymizí. Ptali se nás doma, co nás tam tak táhne, vždyť prý máme na Moravě dosti jiných poutních míst. Kdo byl však jen jednou na Sv. Hoře a poznal ono kouzlo, onu lásku P. Marie svatohorské, neodolá, a když přijde čas, musí jet tam znova, třeba se již navždy rozloučil. Nemohu Vám ani svoje dojmy vypsat, jen tolik mohu tlumočit: Pán Bůh Vám zaplať a P. Maria za všechny Vaše práce a všechna slova povzbuzení a útěchy našim poutníkům, kteří ještě teď se slzami v očích vzpomínají na svou pout.

C. S., Zlín, Morava.

S velikým zájmem sleduji zprávy ze Svaté Hory, neboť tolik krásných a šťastných vzpomínek mne poutá k posvátnému tomu místu. Ve svých dívčích letech navštěvovala jsem téměř denně milou svatynku Bohorodičky na Sv. Hoře. V duchu si představuji všechna ta milá místa, kde jsem v zanícení tak ráda prodlévala, a kde mi bývalo nepopsatelně blaze. Než všední život vytrhl mne z blaživého prostředí a zavál dále od Matičky. Vzpomínala jsem však stále a po řadu let, věnovaných povinnostem v rodině, těšila se, že v jeseni života se k Matičce zase vrátím, nebo k Ní aspoň častěji zajedu. Bylo mi však souzeno jinak. Před třemi roky byla jsem vnitřně operována, operace zůstala tělesný defekt, pro který se nemohu na cestu vydati a k Matičce svatohorské putovati... Matičko! Ty to všechno víš, jak ráda bych k Tobě přišla, a u Tebe na kolenou všechnu bolest a žalost vyplakala. Matičko má, uslyš moje volání! Ty víš, zač Tebe prosím, neodepři mi své pomoci, a poskytni úlevy v dobách těžkých! Vás pak, důstojný pane, prosím o malou vzpomínku u trůnu Bohorodičky. Ve svých modlitbách vzpomenu též na Vás a poprosím za požehnání pro všechnu Vaši práci a činnost, již jste se vedle svých kněžských povinností s láskou ujal. Matička Boží, u jejíchž nohou denně klekáte, odmění Vám vše a dá své požehnání!

B. M., choť říd. učitele v. v., Praha.

Posílám Vám členský lístek »Bratrstva nejč. Srdce P. Marie na obrácení hříšníků na Sv. Hoře«. Lístek náležel mé mamince, jež právě zemřela, ve věku 78 let, odevzdána do vůle Boží. Od Boha měla velikou milost, že zemřela bez bolesti. V neděli ještě chodila, v pondělí zavolali lékaře, v úterý byla zaopárena a vše si sama připravila k uvítání Těla Páně: bílý ubrus na stůl, svíce a křížek. Pak si lehla opět, ve středu ještě se mnou mluvila a večer, jako kdyby zhaslo světlo svíčky, tak tiše zhasl i její život. Sama si napsala na členský lístek, že se má k Vám na Sv. Horu poslat po její smrti. Kež bych i já vychoval své děti, jako ona uměla vychovat.

K. S., profesor, Čes. Budějovice.

Děkuji znovu ještě za laskavé přijetí na Sv. Hoře. A za tu radost, že jsem směl poslechnouti svatohorské zvony. Ještě dosud mně znějí v uších.

Z alba nejmenších návštěvníků Sv. Hory.
Šťastné mládí!

Na následující straně báseň z časopisu Svatá Hora r. 1935

Slečna, která byla se mnou, je bývalá chovanka konservatoře pražské a proslulé konservatoře lipské — duše hluboce zbožná a vroucí. Byla hluboce dojata tou hudbou, jak se vyslovila; za cesty několikrát se v řeči vrátila k svatohorským zvonům a když se se mnou loučila, poslední její dík náležel tomu, že mou zásluhou (jak tvrdila), směla ty zvony poslechnout. Já zase sedím při knize. Měl bych tolik pěkných věcí, jen kdyby Pán Bůh dal milosti a síly. Prosim za laskavé Memento u Matičky svatohorské!

Dr. F. X. Novák. (Jeden z posledních dopisů zesnulého spisovatele, adresovaného ve věži u Něm Brodu, 31. srpna 1934.) Pozn. red.

M. Devota:

Večerní prosba.

Když slunce hasne v červánku,
vše ukládá se ke spánku,
já vzpomínám, zda celý den,
byl Tobě, Matko, ke cti jen.

Zda moje práce, modlitby
se, Matičko, Ti líbily,
či na mysli jsem klesala,
neb v práci někdy reptala.

Snad starý zvyk mne uchvátil
a srdce Tvoje zarmoutil.
Teď hořce toho lituji
a polepšení slibuji.

Vím, Matko, že se nehněváš,
Ty s bloudícím vždy soucit máš.
V Tvém oku tolik lásky zřím,
že v odpuštění doufat smím.

Hleď, celá země dřímá již,
 pryč odvál vánek všechnu tíž.
Přej duši moji znavené
ať také v klidu spočine.

Až úsvit vzbudí nový den,
chci věrně sloužit Tobě jen.
Ó, Matko, Ty mně sílu dej,
mě předsevzetí požehnej!

Výstava fotografií

Svatá Hora do Bavorska

místo přesahující hranice

putuje

Po téměř pěti měsících, kdy na Svaté Hoře zhlédlo výstavu fotografií tohoto poutního místa několik stovek návštěvníků, putuje výstava do Bavorska.

Od svého zahájení 1. května 2013 přilákala výstava fotografií instalovaných ve Svatohorském poutním muzeu pozornost stovek návštěvníků jak z České republiky, tak ze zahraničí. Řada z nich si mezi téměř 50 fotografiemi vybrala 3 pro ně nejhezčí nebo nejzajímavější. Tím se návštěvníci zapojili do soutěže o nástěnný kalendář na rok 2014.

Úspěšná výstava nazvaná „Svatá Hora, místo přesahující hranice“ putuje do Bavorska, odkud na Svatou Horu po staletí přicházeli a dodnes přicházejí poutníci. V úterý 1. října 2013 v 16 hodin byla výstava zpřístupněna veřejnosti vernisáží v prostorách radnice obce Kollnburg v Bavorském lese, vzdálené 50 km od Železné Rudy. V sále radnice byla výstava fotografií Svaté Hory ke zhlédnutí po celý měsíc říjen.

Do konce roku zůstane výstava ještě v Bavorsku. V listopadu 2013 budou fotografie vystaveny ve farním kostele svatého Michaela v městě Regen a v prosinci ve městě Bodenmais.

Výstavu pořádá Matice Svatohorská za finanční podpory Česko-německého fondu budoucnosti, města Příbram a společnosti Sacromontana, s. r. o.

Více informací o výstavě najdete na stránkách Svaté Hory www.svata-hora.cz.

Jana Hovorková

Poděkování Pavlu Šmolíkovi

.....
Pavel Šmolík působil na Svaté Hoře jako regenschori v letech 2001- 2013, bezprostředně tak navázal na činnost P. Karla Břízy. Působil na poli hudby liturgické, dále v oblasti koncertní a kompoziční. Kromě toho byl v letech 2004-2007 předsedou Matice Svatohořské a od roku 2009 hlavním redaktorem časopisu Svatá Hora. Za jeho mnohaletou obětavou službu Svaté Hoře mu děkujeme!

HOMILIE P. BŘETISLAVA VAŇKA, CSSR

NA SVATÉ HOŘE DNE 24. 6. 2013 PŘI PRIMIČNÍ MŠI P. DAVIDA HORÁČKA, CSSR

Drahý primiciante, spolubratři v kněžské službě, příbuzní primicianta a všichni přítomní,

dnes máme na Svaté Hoře velkou slavnost. Nadarmo jsme se nemodlili za dobré kněze. Boží dobrota nám posílá nového kněze, P. Davida Horáčka. Byl jako každý kněz „vzat z lidu“ (Žid. 5,1) – svým původem, svými schopnostmi, svým zjevem není víc než člověk. Bůh si ho povolal, když už měl své zaměstnání, na které se studiem připravoval. A teď ho čekalo studium nové. Co se jistě namodlil, narozjímal, nauvažoval, zda ho Bůh skutečně volá. Kolik pochybností musel překonat, jak musel důvěřovat Bohu, když viděl, jak i ti nejušlechtlejší kolem zakládali rodiny. Pán ho však posiloval, aby nabízenou milost přijal. S jakou radostí asi odpověděl v sobotu v katedrále na výzvu pana kardinála své ADSUM. A když církevní představitel, arcibiskup, jeho nabídku přijal a vysvětil ho na kněze, věděl už najisto, že ho Pán povolal, jeho obět přijal a učinil ho svým důvěrným přítelem. Za takovou milost nebude člověk moci nikdy dokonale poděkovat.

Již citovaný list Židům pokračuje: „Byl vybrán z lidu a ustanoven, jako zástupce lidí před Bohem, aby přinášel dary a oběti za hříchy.“ (Žid 5,1) V pokoncilové době je ona služba kněze zvláště zdůrazněna. Pan biskup Hlouch při návratu z internace do své diecéze řekl: „Přicházím se srdcem prostým a milujícím. Žádný důstojný pán, ale bratr a služebník všech.“ Jistě i náš novosvěcenec k nám přichází s tímto smýšlením. A přece je třeba zamyslet se s vírou nad velebností a slávou onoho Božského prvku, který byl vtisknut

nezrušitelným znamením do duše každého kněze při svěcení.

Posvátnost osoby kněze je původu božského a nikdy nemůže být nesvatá. I kdyby kněz padl a my viděli rozpor mezi jeho úřadem a životem, kněžství, které jednou přijal, není z něho, nýbrž ze samotného Krista. Kristův jas ozařuje i osobu nehodného kněze. Jako paprsek slunce se odráží nebeské světlo i v kaluži bláta. Tak to chápalí světci. Znáte jistě ze života sv. Františka, jak se zachoval při setkání se špatným knězem.

Milý Davide! Svátost kněžství trvale zasvětila celou tvou osobu, tělo i duši, Bohu. Při prostraci před svěcením jsi vyjádřil, že se dáváš cele do služeb Nejsvětějšího. Bůh tě přijal, pozvedl a posvětil. Pomazáním sv. olejem posvětil biskup tvé ruce, aby cokoliv požehnají, bylo požehnáno nebo posvěceno ve jménu Ježíše Krista. Proto rád a často žehnej. Ježíš Kristus si jedné mystičce stěžoval, že kněží málo žehnají. Tak žehnej! Do tvých rukou bude Bůh vkládat svého vlastního Syna i poklady svátostí a milostí. Do tvých rukou vloží nebe, abys je mohl otvírat nebo zavírat duším, které Ježíš Kristus vykoupil. Posvětil tvé rty, aby denně mohly svolávat na oltář živého Boha, aby zvěstovaly světu evangelium pokoje, radosti, milosrdenství, aby povzbuzovaly, těšily a odpouštěly. Tvé uši ať jsou zasvěceny důvěře, když se lidé budou vyznávat Bohu i tobě.

Ano, vznešené je poslání kněze. Sv Pavel vystihuje stručně velikost kněžství: „Tak suď každý o nás, jako o služebnících Kristových a správcích Božích tajemství. Od správců se nežádá nic jiného, než aby byl každý shledán věrným...“ (Řím 4,1,2).

Proto dnes, drazí přátelé, prosme za našeho novosvěcence Davida, aby zůstal věrným knězem podle Srdce Ježíšova. Posvěcená je jeho osoba, vznešené je jeho poslání, úžasná jeho moc. Když se ztotožňuje s Kristem při konsekraci a říká: „Toto je mé Tělo a toto je má Krev“ nebo ve zpovědnici: „Já tě rozhřešuji, já ti odpouštím“, aby pak i po celý den se snažil být ve všem s Kristem ztotožněn. Ať svou osobní svatostí ukazuje dnešnímu světu vždy a všude Krista a přivádí k němu i ty, kdo ho ještě nepoznali a kdo mu budou svěření.

Konečně nenecháme Davida v úsilí o vládu Božího království ve světě samotného. Jen společným úsilím, modlitbou a obětmi dojdeme všichni do nebe. Nabízejte mu své vlohy i schopnosti sami a nenechte se od něj prosit. Svým krásným křesťanským životem nebo slovem působte v prostředí, ve kterém žijete. To bude i Davidova radost, za kterou vám jistě bude vděčný.

P. Břetislav Vaňek je nejstarším členem svatohorské komunity redemptoristů. Pokud Pán Bůh dá, oslavíme v únoru 88 let jeho života. Nehledě na svůj věk denně přichází zpovídat do svatohorské baziliky. Patří mu velký dík za léta jeho kněžské služby, za předávání životní moudrosti i za jeho příkladný přístup k lidem.

Přestože se P. Vaňek zúčastnil za svůj kněžský život primičních mší svatých několika spolubratři, dosud nikdy primičním kazatelem nebyl. Svého úkolu se zhostil s patřičnou pečlivostí. Jako primičního kazatele jsme se ho zeptali na jeho primiční mši svatou a začáteční kněžské služby.

Otče, kdy a kde se konala Vaše primiční mše svatá?

Já jsem byl vysvěcen tajně 15. 9. 1951 v Krči spolu s P. Břízou. Tehdy nám sestřičky nabídky, že můžeme sloužit první mši svatou rovnou v jejich ústavu. Myslím, že to byl ústav pro hluchoněmé. Vzhledem k tomu, že jsme měli propustku z vojny a museli jsme se vrátit na Slovensko, odmítli jsme to. U první mše svaté P. Břízy jsem nebyl a ani nevím, kdy a kde ji sloužil.

Pokud jde o mě, nebyla to žádná primice, spíše první mše, kterou jsem pak sloužil v Hájnicích u Zvolena, kde jsem byl na vojně. Bylo to na Hod Boží vánoční v roce 1951. Sloužil jsem ji v kanceláři spolubratra z ročníku Vávry. Měli jsme zamčené dveře a na oknech deky. Sloužili jsme v noci, nejprve Vávra a pak já. Protože to bylo na Hod Boží, kdy každý kněz může sloužit tři mše, tak jsme oba sloužili tři mše svaté za sebou. Je možné, že to byla i Vávrova první mše svatá. Pak už jsem žádnou primiční mši svatou nesloužil. Na vojně už jsem také žádnou mši svatou nesloužil.

Odkud jste získali věci potřebné pro sloužení mše svaté?

Ty jsme měli od jezuitů. Museli jsme je mít poschovávané. Nebylo možné je mít někde v kufru, mezi věcmi nebo na světnici. Spolubratr Vávra byl skladníkem, tak je měl schované někde ve skladu. Kdyby nám je našli nebo kdyby nás přistihli při mši svaté, zavřeli by nás. Mne zavřeli o deset let později.

Kdy jste pak sloužil první veřejnou mši svatou?

Poprvé jsem veřejně sloužil až po návratu z vězení. Bylo to 11. 2. 1963 u nás v Brně u sv. Michala, v den výročí úmrtí mé maminky. Za církevním tajemníkem jsem jít nechtěl, šli tedy za ním moji sourozenci s tím, že jsem vysvěcen a že máme toto výročí, a tak vyřídili povolení ke sloužení mše svaté.

S P. Břetislavem Vaňkem hovořil P. David Horáček

Bůh je vždy připraven

Homilie na 24. neděli v mezidobí C, Svatá Hora, mše do ČRO 2, 15. září 2013, 9:00 hodin

Drazí přátelé, milí rozhlasoví posluchači, v dnešním evangeliu se setkáváme s Ježíšem, který ukazuje, jak Bůh jedná s lidmi. Představuje jim Boha, a tedy i sám sebe, v obrazu pastýře, který nechá devětadevadesát ovcí a vydá se za jednu zatoulanou, v obrazu ženy, která nalezla ztracenou minci, a nakonec v nádherném příběhu o marnotratném synu.

Ježíš na těchto podobenstvích ukazuje, jak jedná Bůh. Odívá Boží jednání do lidských šatů, protože úkolem posluchačů, a tedy i nás, nemá být jen přijmout tuto informaci, ale naučit se jednat podobně.

Jak tedy Bůh jedná? Dává najevo, že hříšník je mu blízký. Říká se, že Bůh miluje hříšníka, ale nenávidí hřích. Je to krásný, ale náročný postoj. Dnešní příběhy potom akcentují spíše první část oné věty. Bůh miluje hříšníka. Je smutný, když syn odchází, když se od otce vzdaluje, má radost, když se vrací, ačkoli by ho právem mohl zahrnout výčitkami. Dokonce jak v příběhu o ztracené minci, tak v příběhu o marnotratném synovi následuje oslava nalezení a návratu.

Tyto příběhy jsou pro nás vskutku evangeliem, radostnou zvěstí. Díky nim

víme, že Bůh je vždy připraven nás jít znovu hledat, znovu o nás usilovat, znovu nám odpustit, znovu nás obejmout a vrátit nám důstojnost vlastní jeho dětem.

Onou možností jak se vrátit k Otci je pro nás katolíky svátost smíření – zpověď. Tak jako na mnoho skutečností katolické víry je i pohled na zpověď bohužel plný planých představ a předsudků. Pojďme se na ni podívat znovu.

Mnoho lidí říká, že katolíci to mají velmi jednoduché. Prostě hřeší o sto šest a potom se z toho vyzpovídají. Možnost kdykoli během na-šeho života se znovu stát Božím přítelem se bohužel zaměňuje za možnost kdykoli hřešit s tím, že je to vlastně jedno, protože ono se to snadno smázne. Jenže zpověď, svátost smíření, je setkáním s Bohem nikoli nějakým neosobním posouzením a odmáznutím prohřešku. Kdo by vypočítavě žil špatně s tím, že se to vždy snadno vyřeší, velmi závažně by hřešil už tím, že k daru Božího odpuštění přistupuje právě tímto způsobem.

Dále se má za to, že zpověď je velmi jednoduchá procedura. Něco se tam v té zpovědnici řekne, kněz nad tím velkoryse mávne rukou, oznámí kajícímu, že je to za ním a tím to má prý být hotovo. I toto je omyl. Ve zpovědnici se neřekne něco, ale má se říct všechno. Kajícímu to neříká kněz, ale skrze kněze Bohu, kněz nad tím nemávkne rukou, ale zprostředkovává Boží odpuštění. Podstatnou součástí té-to svátosti je potom lítost, o níž se říká, že má být dokonalá, totiž opravdová, hluboká a ze správných důvodů. V otázce lítosti nám může být příkladem mladší syn, ten marnotratný, z dnešního příběhu. Lítost v něm roste u prasat, která pase. Nejprve je mu líto, že tak dopadl, ale pak zkouší formulovat omluvu a v ní vidíme onu snahu po dokonalé lítosti: „Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě“. Jádrem té správné lítosti při zpovědi je totiž lítost nad tím, že každým hříchem Boha urážíme, Boha, který je tak dobrý, a nikoli jen to, že jsme skončili u prasat nebo strach z toho, že přijdeme do pekla.

Dále bývá proti zpovědi namítáno, že prý se stačí vyzpovídat a tím je všechno zlo odčiněno. Ani toto není pravda. K odpuštění hříchů patří restituce, tedy vrácení hodnoty poškozenému, omluva, snaha napravit škodu dobrým skutkem. Není možné odpustit lež bez vyslovení pravdy, není možné odpustit krádež bez vrácení ukradeného, není možné odpustit hádku bez vzájemného usmíření, ošklivé slovo bez vyslovení slova milého.

Z podobenství o marnotratném synu se může zdát, že Bůh nad vším snadno a rychle mávne rukou. Syn přijde k otci jako trhan a snaží se vykoktat přípravou omluvu. Nestačí ani dořici a už je zde otcovo objetí, nové šaty, prsten a připravuje se hostina. Kdyby skutečně otec mávnul rukou nad jedním mladšího syna, chování toho staršího, který se urazil, by vlastně bylo správné. Jenže otec poznal dlouhou cestu mladšího syna, nevyslechl celou jeho řeč, protože by ji nechtěl slyšet, ale protože už z prvních slov poznal, že se jedná o ryzí výpověď. Starší syn, ten spravedlivý, toto nemůže pochopit. To by ještě nebylo nic zlého. Záporná postava se z něho stává až tím, že odmítne otcovo vysvětlení toho, co se děje. Stává se tak „spravedlivějším“ než Otec, ale jeho spravedlnost je krátkozraká a krutá.

Z dnešního evangelia si můžeme odnést, milí přátelé, hřejivý pocit, že Bůh je vždy připraven nám odpustit a znovu nás přivínout. Vychází nám vstříc, jde za námi do trní jako pastýř pro ztracenou ovci, leze pod postel jako žena, která hledala ztracenou minci, jde naproti, jakmile nás zahlédne, kdykoli se blížíme domů. Přes to všechno ale je naše odpuštění v našich rukou. To my musíme v sobě najít odvahu poznat, uznat a vyznat naše hříchy a touha po tom stát se znovu Božím dítětem nás musí vyhnat od prasat na cestu domů. Je to cesta těžká, falešní kamarádi nás už dávno opustili, nevíme, jak budeme přijati, a stydíme se za to, že naše jednání bylo zlé, malicherné, sobecké a neuvěřitelně hloupé. Ale tyto zahanbující pocity udusí otcova náruč. V jeho objetí je osvobození a úleva.

Co poradit? Nejlepším lékem je samozřejmě prevence, tedy nehřešit, hříchu se vyhýbat, pracovat na tom, abychom byli stále lepšími lidmi. Ale pokud žijeme, zlu se nevyhneme, je velmi nepravděpodobné, že bychom se neušpinili. Dnešní evangelium nám dodává odvahu, abychom se, jakmile poznáme, že jsme sešli z cesty, rychle vrátili do otcovského domu. Využijeme tohoto daru! Je pro naši záchranu, ale i pro dobro celého světa. Copak by mohl být svět dobrý, kdyby na něm žili špatní lidé, kterým by nebylo odpuštěno?

P. Stanislav Příbyl, CSsR

Duchovní slovo

Společně na cestě

Není výjimkou, když na Svatou Horu připutují zahraniční poutníci a návštěvníci. Někteří se vracejí pravidelně a vytvořili již celou tradici poutí. Známa je například velká a dlouhá tradice pěších poutí z Bavorska. Lidé z tohoto kraje po staletí putují ke klenotu nad Příbramí, k mariánské svatyni na Svaté Hoře.

Bavorští katolíci z Pasova a okolí k nám přicházejí každé léto. Letos 4. srpna navštívili Svatou Horu již po desáté v počtu více než 120 poutníků. U zrodu této tradiční poutě stál po otevření hranic emeritní pasovský biskup Franz Xaver Eder. Tento skromný a srdečný 87 letý biskup letos v červnu zemřel. I v době, kdy nebyl v dobrém zdravotním stavu, se zajímal o přípravu pouti na Svatou Horu a záleželo mu na tom, aby poutní tradice pokračovala i v budoucnosti. Sám se těchto poutí osobně účastnil.

Jako poutník na Svatou Horu je pan biskup Eder zachycen na obalu knihy mapující jeho život. Jedná se o knihu „Gemeinsam unterwegs“, Společně na cestě. Tato kniha vyšla k jeho 85. narozeninám a popisuje jeho dětství v údolí Rottal, těžké období války a zajetí, kněžskou službu i jeho působení v úřadu pasovského biskupa. Z jeho životopisných dat vzpomeňme narození v roce 1925, vysvěcení na kněze v roce 1954 a ustanovení biskupem v roce 1977. Od roku 2001 pak byl biskupem emeritním.

O tom, jaký vztah měl ke Svaté Hoře, svědčí rozhovor otisknutý v našem časopisu č. 6/2003. Rádi bychom připomenuli, co tehdy vyjádřil: Poprvé na Svaté Hoře byl v roce 1990 nebo 1991 a od té doby na Svatou Horu rád přijížděl s lidmi z pasovské diecéze majícími ke Svaté Hoře silný vztah.

K otázce o významu poutních míst vyjádřil: „Poutě jsou specialitou pravoslavné a katolické církve. V zásadě zrcadlí situaci, ve které je zde Boží lid, totiž že jsme na cestě hledání nebe. Velmi důležitými zastávkami na této cestě jsou právě poutní místa, se kterými se na své cestě setkáváme a která nám zase ukazují cestu jak dále“.

Čtenářům časopisu vzkázal toto: „Svatá Hora představuje pro Čechy nesmírný duchovní kapitál. A duchovní kapitál přináší také úroky duchovní povahy. Možná, že dnes je tahle úroková míra docela nízká, ale přece přináší české církvi úroky. Jde jen o to, aby ten duchovní kapitál neubýval. Je třeba ho zachovat, musí se o něj pečovat i v době, která není zrovna příznivá“.

Dále pan biskup vyslovil přání, abychom si zachovali naději, abychom vytrvali. Vytrvalost je velká milost, která přináší plody. „Po válce jsme si mysleli, že církev bude zase mohutná, ale rychle jsme poznali, že věci se stávají opět maličkými a že vykrytalizovalo jen to, co je podstatné. Podstatná je víra a naděje – a především láska, kterou máme jako věřící přinášet světu. Co z toho Pán Bůh udělá pro společnost, to už je další věc, která se nás netýká“.

Věříme, že tradice poutí bavorských katolíků z Pasova, do níž se tento velký člověk nesmazatelně zapsal, zůstane zachována.

připravil Josef Hovorka

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2014

12. 2. – 15. 2.	Příprava na Velikonoce pro každého	P. Miloslav Kabrda, SDB	1.200 Kč
6. 3. – 9. 3.	„Církev: jak a proč zachovat klid“	P. Ondřej Salvet	1.200 Kč
17. 3. – 21. 3.	„Identita muže a ženy ve světle evangelia“	P. Krzysztof Józef Strzelczyk, CSsR	1.510 Kč
27. 3. – 30. 3.	Exercicie pro zdravotníky a ty, kteří pečují o druhé	Mons. Aleš Opatrný	1.200 Kč
31. 3. – 4. 4.	„Proč nás dobrý Bůh nechává trpět?“	P. Jan Sokulski, CSsR	1.510 Kč
19. 5. – 23. 5.	„Modli se a pracuj“	P. Martin Karel Satoria OCSO	1.510 Kč
2. 6. – 6. 6.	„Kam jdeš, člověče?“	P. Krzysztof Józef Strzelczyk, CSsR	1.510 Kč
12. 6. – 15. 6.	Exercicie pro rozvedené i znovu sezdané	Mons. Aleš Opatrný	1.200 Kč
16. 6. – 20. 6.	„Uzdravení v Duchu svatém“	P. Josef Michalčík, CSsR	1.510 Kč
14. 7. – 18. 7.	Exercicie pro muže – „Rozeznání řeholního povolání“	P. Josef Michalčík, CSsR	1.510 Kč
28. 7. – 1. 8.	„S vděčností Matce Boží“	P. Zdeněk Šilhánek, CSsR	1.510 Kč
11. 8. – 15. 8.	„Oživ zas plamen Božího daru“ (Únava, stereotyp a nový začátek na cestě osobního povolání)	P. Petr Beneš, CSsR	1.510 Kč
18. 8. – 22. 8.	„Tajemství radosti“	P. Jan Sokulski, CSsR	1.510 Kč
24. 8. – 30. 8.	Exercicie pro kněze	P. Miloslav Kabrda, SDB	2.310 Kč
1. 9. – 5. 9.	Exercicie pro muže – „Rozeznání řeholního povolání“	P. Josef Michalčík, CSsR	1.510 Kč
14. 9. – 18. 9.	„Život s Kristem podle Janova evangelia“	P. Angelo Scarano	1.510 Kč
18. 9. – 21. 9.	Exercicie pro seniory – „Zralý život v pohledu víry“	Mons. Aleš Opatrný	1.200 Kč
13. 10. – 17. 10.	„Exercicie s Terezíí z Avily“	P. David Horáček, CSsR	1.510 Kč
19. 10. – 25. 10.	Exercicie pro kněze	P. Jindřich Krink	2.310 Kč
16. 11. – 22. 11.	Exercicie pro kněze	Mons. Aleš Opatrný	2.310 Kč
23. 11. – 29. 11.	Exercicie pro kněze	P. Pavel Pola, OCD	2.310 Kč
3. 12. – 6. 12.	„Symboly adventu“ – uvedení do liturgické doby	P. Petr Beneš, CSsR	1.200 Kč

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin večer v refektáři kláštera. Datum i čas konce exercicií je uveden u konkrétních kurzů. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí P. Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II/591 nebo e-mailem na adrese ex.dum@svata-hora.cz případně vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>. Informace: +420 731 619 800.

Významné akce a poutě, hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

1. 12. **1. neděle adventní** - mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30. Žehnání adventních věnců při každé mši.
7. 12. **Rorátní mše svatá v 6.00** - P. Jan Sokulski, CSsR. Další mše sv. v 7.00, 9.00, 17. 00.
8. 12. **2. neděle adventní** - mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30. Hudba při mši sv. v 9.00: J. Churáček - Missa „Veni Domine“, staročeské roráty.
9. 12. **Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu** - mše sv. v 7.00, 9.00, 11.00, 17. 00.
13. 12. **Benefiční koncert na podporu stavby nových varhan v 19. 00**. Vystoupí sólisté Národního divadla
14. 12. **Rorátní mše svatá v 6.00** - P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR. Další mše sv. v 7.00, 9.00, 17. 00.
20. 12. **Vernisáž výstavy betlémů v 16. 00**. Výstava otevřena v Mnišecké kapli od 20. 12. do 6. 1. 2014 10.00 – 16.00 a Svatohorském poutním muzeu od 20. 12. do 2. 2. v čase 10.00 - 15.00, ne 9.00 – 17. 00.
21. 12. **Rorátní mše svatá v 6.00** - P. Josef Michalčík, CSsR.
Adventní duchovní obnova v 9.00 P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR. Katecheze, adorace a možnost sv. zpovědi, mše sv. v 7.00, 11.00, 17. 00.
23. 12. **Přinesení betlémského světla v 18.00** - Příbramské skautské oddíly s vlastním programem
24. 12. **Rorátní mše svatá v 6.00** - P. David Horáček, CSsR. Další mše sv. v 7.00, 9. 00. Mše sv. v 17.00 není.
Půlnoční mše svatá v 16. 00. Hudba při liturgii: J. Churáček - Missa „Hodie Christus natus est“.
- Boží Hod vánoční** - mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30. Hudba při liturgii v 9.00:
25. 12. A. V. Michna z Otradovic - Missa super „Již Slunce z Hvězdy vyšlo“.
Zpívání u jesliček 14.00 – 15. 00. Zpívání koled za doprovodu varhan pro všechny. Vždy 25. 12, 26. 12, 29. 12. a 5. 1. 2014.
26. 12. **Sv. Štěpána** - mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30. **Vánoční koncert SHS v 16.30**
29. 12. **Svátek Sv. Rodiny** - mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30.
31. 12. **Sv. Silvestra** - mše sv. v 7.00, 9.00, 17. 00. Mše sv. na závěr občanského roku v 22. 30. Následuje multimediální prezentace dění za uplynulý rok.

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře

Neděle: Areál otevřen 6.30 - 17.00

Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15. 30. Po odpolední mši svatě jsou zpívány nešpory

Před mší svatou v 7.30 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svatě v 7.30, 9.00, 11.00 a v 15.30

Pondělí - sobota: Areál otevřen 6.30 - 18.00

Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00 (v sobotu s nedělní platností)

Před mší svatou v 7.00 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svatě v 7.00, 9.00 a 17.00

Schody: Svatohorské schody otevřeny 8.00 - 17.00 (v zimě jen do 15.30)

Svatost smíření: Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli

Svatost křtu: Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti

Svatost manželství: Je třeba, aby se zájemci o tuto svátost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště

Ve středu od 16.00 katechismus pro dospělé

Ve čtvrtek po odpolední mši svatě půlhodinová adorace

V pátek mše svatá v 7.00 obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské

V sobotu po mši svatě v 9.00 mariánská pobožnost s přednesením proseb. Můžete je zasílat poštou, e-mailem

prosba@svata-hora.cz, formulářem na <http://www.svata-hora.cz>, nebo je předat osobně v sakristii

3. neděle v měsíci přenáší mši svatou v 9.00 Radio Proglas

V postní době v pátek od 16.30 a v neděli od 15.00 křížová cesta místo modlitby posvátného růžence

V květnu denně kromě čtvrtku a neděle po odpolední mši svatě májová pobožnost s katechezí

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí & pátek: 9.00 - 12.00; 13.00 - 15.30

V případě nutnosti je možné se na duchovní správu nepřetržitě obracet na tel: 603 797 393 nebo 731 619 668.

Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba

Provozuje Sacromontana, s.r. o, IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261, odp. os. Martina Jechortová.

Kontakt: +420 318 429 943, +420 731 619 800, fax: +420 318 429 934, e-mail: prohlidka@svata-hora.cz,

E-shop: <http://shop.svata-hora.cz>

Otevírací doba Svatohorského poutního muzea a prodejny poutního zboží neděle: I. - XII: 9.00 - 17.00

pondělí - sobota: I. - III. & XI. - XII: 10.00 - 15.00 • IV. - V. & IX. - X: 9.00 - 16.00 • VI. - VIII: 9.00 - 17.00

Expozice Svatohorského poutního muzea ke zhlédnutí v rámci prohlídky zdarma. Mimo prohlídku vstupné 10 Kč.

Prohlídka areálu s výkladem včetně návštěvy běžně nepřístupných prostor je možná V. - IX. denně v otevíracích hodinách muzea,

jindy jen po předchozí domluvě. Začátek poslední prohlídky hodinu před zavírací dobou Svatohorského poutního muzea.

Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Cena prohlídky 70 Kč / 50 Kč, rodinné vstupné 190 Kč, cizojazyčný výklad 100 Kč / 80 Kč, děti do 6 let zdarma.

Prohlídka s koncertem. Po předchozí domluvě pro skupiny s min. 10 účastníky je možná prohlídka s průvodcem, po které

následuje půlhodinový koncert na nové chórové varhany v bazilice. Český výklad 140 Kč / cizojazyčný výklad 200 Kč.

Prohlídkový okruh Svatá Hora v čase i nad časem zahrnuje projekci filmu o Svaté Hoře v Mníšecké kapli, prohlídku stálé výstavy na letním kůru a Svatohorského poutního muzea. Vstupné 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné 130 Kč.

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Matice Svatohorská, o. s, Svatá Hora 591, 261 01 Příbram II, tel: 604 594 925,
e-mail: casopis@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>.

Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar

(náklady na 1 výtisk činí 15 Kč + poštovné). Řídí redakční rada.

Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima, spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s, č. ú. 523967309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

Alžběta Poláčková při květnovém benefičním koncertu

Svatohříšní ministři na dobové fotografii